

РЕШЕНИЕ

№ 3242

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2279** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. У. А. - непридружен непълнолетен, сирийски гражданин чрез адв. А. П., представител на непълнолетен по чл.25, ал.1 ЗУБ, назначена с решение №2462/23.09.22г. на НБПП срещу Решение № 2589/07.02.2023г. на Зам. председателя на Държавна агенция за бежанците, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според жалбоподателя обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е необосновано и противоречи на материалния закон. Необосновано административният орган сочи, че Турция е „трета сигурна държава“ и са налице кумулативните предпоставки на §1, т.9 от ДР на ЗУБ. Твърди се, че По отношение на Турция не са налице предпоставките по чл.38, параграф 1 от Директива 2013/32/ЕС, развити са подробни съображения в жалбата.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата. Постъпили са писмени бележки по делото на 03.05.23г.

Ответникът – Заместник председателят на Държавната агенция за бежанците се представлява от юрк. Х..

Софийска градска прокуратура чрез прокурор К. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

М. У. А. в проведеното му интервю заявява, че е напуснал С. със семейството си през месец юли 2022г. нелегално за Турция. Семейството му се е установило в [населено място], а с чичо му са продължили до [населено място], след което са тръгнали към границата. С помощта на трафикант в средата на м. август 2022г. двамата са преминали не по законоустановения ред на територията на РБългария, след което са подали молба за международна закрила. Молбата се мотивира с войната и с трудния живот в държавата по произход. Молителят в проведеното интервю заявява, че не може да се върне в С., защото в града, в който е живял, сега се води война. Към момента майката, бащата, двете сестри и тримата братя на молителя живеят в [населено място], Турция. Като причина за напускане на страната молителят изтъква общата обстановка и несигурност в С., породена от водещите се там военни действия. В България е подал молба за закрила, след като е бил задържан от българските власти. Представен в административното производство и приложен по делото е социален доклад от Агенцията за социално подпомагане с изх. № от 15.12.22г., от който става ясно, че семейството на непридружения непълнолетен М. У. А. по неговия разказ е напуснало С. и заедно с родителите и братята и сестрите му са се установили в [населено място], след което заедно с чичо му са го изпратили в България, тъй като са нямали финансова възможност всички да продължат по пътя. Иска да се събере със семейството си, но не иска да се върне във С., защото там има война. Същото е заявил чужденецът и в проведеното му на 05.10.2022г. интервю.

Държавна агенция „Национална сигурност“ в писмо от 12.10.22г. не възразява да бъде предоставена закрила в РБългария на лицето, регистрирано в РПЦ – С. като М. У. А., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С Решение № 2589/07.02.2023г. Зам. председателят на Държавна агенция за бежанците е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. У. А., като е приел, че изложените в молбата мотиви не са правно значими за търсената защита. Спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход С., нито пък в страната, в която е живял – Турция. От бежанската история става ясно, че конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин не са осъществени.

Административният орган е разгледал и преценил всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца както в държавата му по произход – С., така и в държавата, в която е пребивавал и в която се намират понастоящем неговите родители – Турция. Положението на сирийските бежанци в Турция е описано в приложената по преписката справка с вх. № МД-227/05.04.2022г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. В нея се посочва, че сирийските бежанци в Турция се регистрират от турските власти, а регламентът за временна закрила ясно налага на Генерална дирекция „Управление на миграцията“ към Министерство на вътрешните работи да извършва регистрацията на лица в процес на временна закрила. Кандидатите, които преминават проверките за сигурност получават идентификационна карта за временна закрила и ще имат достъп да целия набор от права и услуги, уредени в Регламента за временна защита... Всички сирийски бежанци в Турция са защитени срещу принудително връщане в С.... Сирийците, регистрирани за временна закрила (3,6 милиона души) продължават да получават безплатен достъп до обществената здравна система. Правителството разширява достъпа до образование за сирийските деца в училищна възраст. От разказаното по време на интервюто и

изнесеното в справката административният орган е стигнал до извода, че въпреки известни затруднения, свързани с регистрацията на сирийските бежанци, породени от големия брой кандидати, турската държава полага усилия на търсещите закрила да бъдат осигурени здравни, социални и образователни услуги. В случая става дума за лице, което не търси международна закрила, а по-добър живот. Не са налични, според решението и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ, тъй като той не е напуснал нито страната си по произход С., нито страната, в която пребивават родителите, сестрите и братята му – Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ, не са осъществени и тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на международен или вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Прието е, че няма никакви основателни причини да се счита, че чужденецът няма да бъде допуснат отново на територията на Турция и че няма да бъде защитен от властите, ако поиска закрила там, тъй като по време на интервюто той е заявил, че върху него не е било оказано насилие и не е получавал заплахи, никой не го е принуждавал да напуска Турция, семейството му е останало необезпокоявано да живее там. Административният орган се е позовал на ВКБООН, според който европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство, благодарение на проведената реформа, за бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги. Въз основа на това, органът е заключил, че предпоставките, посочени в Допълнителните разпоредби на ЗУБ за приемане на една страна като „трета сигурна държава“ кумулативно са налице и сирийският гражданин може да се установи на територията на Турция, където да поиска и да получи закрила.

В съдебното заседание е приет социален доклад от 13.04.23г. от АСП, в изпълнение на чл.15 от Закона за закрила на детето.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, който по силата на Заповед №03-15/03.05.2022г. на председателя на ДАБ е оправомощен по чл.48, ал.1, т.1-4 от ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Сирийска арабска република, с отчитане на общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и справката за положението на сирийските бежанци в Турция.

Статут на бежанец в Република България (чл.8 от ЗУБ) се предоставя на чужденец,

който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю причини за нежелание за връщане в страната на произход – С., настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. В бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо М. У. А. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход - С., нито в страната, където е пребивавал от месец юли до месец август 2022г. - Турция.

Мотивът, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е общата обстановка на несигурност в страната, заради войната. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал страната си на произход

и страната, в която живеят понастоящем родителите му - Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл.9, ал.1, т.2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т.3 на чл.9, ал.1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Прието е в оспореното решение, че изводите от анализа на информацията в справките за С. кореспондират със заявените от молителя причини за напускане на страната му по произход, а именно несигурната обстановка поради войната, но конкретната му бежанска история налага да се разгледа случаят и в светлината на чл.75, ал.2 от ЗУБ: „При произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила“. Освен, че е живял на територията на РТурция, родителите, братята и сестрите му са все още там, а той е влязъл нелегално в РБългария и е подал молба за закрила като непридружен непълнолетен, едва след като е бил заловен от българските власти. Съдът по тази причина споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на §1, т.9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна

държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Видно от приложената по делото Справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ за обстановката в република Турция, актуална към 10.03.2023г. (лист 91), през месец април 2013 г. Турция приема всеобхватен, насърчен от ЕС "Закон за чужденците и международната закрила" (1. Р1Р), който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според ВКБООН, европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището благодарение на тази реформа... Турският Закон за чужденците и международната закрила предоставя три вида статут на международна закрила в съответствие с политиката на Турция за „географски ограничения“ на Конвенцията за бежанците от 1951г. За бежанците от С., Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги.“ В справката е изложена информация за положението на сирийските бежанци в Турция, включително и пострадалите след земетресението от 06.02.2023г., описана е процедурата по предоставяне на временна закрила. Във връзка с въпроса, дали Турция отговаря на определението за „трета сигурна страна“ в о.с.з. са представени извадки от Интернет на български език, които обаче не разколебават изводът, направен въз основа на официалните данни от Справката на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, тъй като част от тях касаят отделни случаи на нападения на турски граждани над сирийски бежанци, а друга част са изцяло неотнормирани към конкретната бежанска история, разглеждана по делото. В нея не се сочи чужденецът да е бил принуждаван да напуска Турция, нито пък някой е искал от него да се завръща в С.. Пребивавал е легално в Турция - държава, различна от държавата му по произход, заедно със своето семейство и тъй като е непълнолетен е нормално да се завърне при семейството си и там да получи защита. Доводът, че държавата Турция не представлява "трета сигурна държава" по смисъла на ЗУБ, при събраните доказателства не се споделя от настоящия състав. Поради изложеното, обжалваното решение е законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. На основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, I-во АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. У. А. - непридружен непълнолетен, сирийски гражданин чрез адв. А. П., представител на непълнолетен по чл.25, ал.1 ЗУБ, назначена с решение №2462/23.09.22г. на НБПП срещу Решение № 2589/07.02.2023г. на Зам. председателя на Държавна агенция за бежанците, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: